

Den raka linie, som man tänker sig dragen ifrån ett föremål midt igenom hornhinnan, pupillen, kristall-linsen och glasvåtskan i ögat till det ställe af näthinna, der föremålet tydligt afbildar sig.

SYNBAR, synbår, a. 2. 1) Som kan ses. — *Syn*. Se *Synlig*. — 2) Tydlig, uppenbar.

SYNBARHET, f. 3. Egenskapen att kunna synas. — *Syn*. Se *Synlighet*.

SYNBARLIG, a. 2. Uppenbar, ögonskenlig, tydlig.

SYNBARLIGEN, adv. 1) Såsom kan ses, ögonskenligen. *Han är s. rädd*. — 2) Såsom kan inses, ögonskenligen, uppenbart. *Detta påståande är s. falskt*.

SYNBART, adv. Se *Synbarligen*, 1.

SYNBILD, m. 3. Den bild af ett yttre föremål, som afspeglar sig i ögat.

SYND, f. 3. 1) Hvarje afvikelse från Guds vilja eller lag. *Begå s. Bekänna sina s-er. Lida för en annans s-er*. — 2) (fam.) a) Orätt. *Det är s. att slå honom, att säga så. Det vore s. att klaga. Båd' s. och skam, högst klandervärdt*. — b) Säges om någon, som förtjenar medlidande, eller om något beklagligt. *Det är s. om honom, han är att beklaga. Tycka s. om, ömka. Det är s., att du ej kommit förr*.

SYNDA, v. n. 1. 1) Bryta mot Guds vilja eller lag. *S. mot Gud*. — 2) (fam.) Förbryta sig (emot människor), förse sig. *S. mot någon. Hvori har jag s-t? — Syndande, n. 4*.

SYNDABEKÄNNELSE, f. 3. Bekännelse af synd.

SYNDABOCK, m. 2. 1) Bock, som hos Hebreerna offrades till försoning för folkets synder. — 2) (fig. fam.) En, som får lida för andras fel.

SYNDABOT, syn'dabót, m. sing. Sinnesförbättring, verkad genom erkännande af synden, jemte ånger och föresats att omvända sig till det goda.

SYNDABÖRDA, f. 1. (i kyrklig stil) Många och svåra synder.

SYNDAFALL, n. 3. 1) (enligt bibeln) *S-et*, den första synden, som Adam och Eva begingo derigenom, att de åto af det förbudna trädet. — 2) Hvarje människas första fall ur oskuldens tillstånd.

SYNDAFLOD, m. 3. 1) *S-en*, den allmänna flod, som, enligt bibeln, vid Noachs tid, till straff för människornas synder, fördränkte nästan hela människoslägtet. — 2) (fam.) Ovanligt stor öfversvämning; förfärligt och långvarigt regnande.

Anm. Ordet *Syndaflod* är egentligen en felaktig tolkning, tillkommen genom miss-skrifning eller tryckfel. Luthers bibelöfversättning har på alla ställen *Sindfluth* ell. *Sintfluth*, d. v. s. en stor och långvarig flod ell. öfversvämning.

SYNDAFÖRLÅTELSE, f. 3. Förlåtelse för synd; syndens aflåtelse. — *Syn*. Aflösning, Aflat.

SYNDAMÅTT, n. 3. Mängd af synder. *Hans s. är fullt*, han är mogen för straff.

SYNDAOFFER, se *Syndoffer*.

SYNDAPALT, m. 2. (fam.) Stackare.

SYNDAPENNING, m. 2. Vinst, erhållen genom synd.

SYNDARE, m. 3. 1) En, som syndar eller har syndat. — 2) En, som förer en syndig vandel.

SYNDAREGISTER, -- rejis'str, n. 3. Den förteckning på hvarje människas synder, som man föreställer sig hållas af Gud eller någon af hans englar.

SYNDASKULD, f. 3. Den skuld, hvori en människa genom sina synder anses stå hos Gud.

SYNDASTRAFF, n. 3. Det straff, människan är värd för sina synder.

SYNDASÖMN, m. sing. Människans fullkomliga öfverblåtelse åt synden utan samvetsagg och ånger.

SYNDATRÄL, m. 2. Människa, som är träl under synden, d. v. s. dervid är van och derifrån ej kan afhålla sig.

SYNDAVANA, f. 1. Vana att synda.

SYNDAVÄG, m. 2. (fig.) Den till förderfvet ledande väg, syndaren beträder, d. v. s. hans syndiga vandel.

SYNDFRI, a. 2. neutr. — *frött*. Fri för synd, utan synd. — *Syn*. Syndlös, Skuldlös. — *Syndfrihet*, f. 3. — *Syndfritt*, adv.

SYNDFULL, a. 2. Full af synd, mycket syndig.

SYNDIG, a. 2. 1) Behäftad med synd, skyldig till synd, benägen för synd. *Jag fattig, s. menniska*. — 2) Innefattande synd, stridande mot Guds lag och vilja. *Det är s-t att ohelga sabbaten*.

SYNDIGHET, f. 3. Egenskapen att vara syndig.

SYNDIGT, adv. På ett syndigt sätt, i synd. *Lefva s.*

SYNDIKUSS, syn'ndikuss, m. pl. *syndici*. (grek.) Ombudsman för ett samfund eller skrä.

SYNDLÖS, a. 2. Se *Syndfri*. — *Syndlös-het*, f. 3. — *Syndlöst*, adv.

SYNDOFFER, n. 3. (hos Hebreerna) Offer till försoning för synder, för hvilka intet borgerligt straff fanns stadgad.

SYNDPENNING, se *Syndapenning*.

SYNE, se *Syn*.

SYNEDOM, m. 2. Synerätts dom, utslag.

SYNEFÖRRÄTTNING, f. 2. Förrättning, då laga syn hålles.

SYNEINSTRUMENT, syn'einnstrum'nt, n. 3. Det protokoll, som af synerätt vid laga syn hålles.

SYNEKDOKE, synekdåk', f. 3. (grek.) Retorisk figur, då man nämner det mindre för det större, delen för det hela, arten för släktet m. m., eller tvärtom. [*Synecdoche*.]

SYNEMÄN, m. 3. pl. Ledamöterna af en synerätt.

SYNERÄTT, m. 3. Tillfälligt förordnad rätt i och för verkställandet af laga syn.

SYNFÄLT, n. 3. Rymd, som man på en gång öfverser, vare sig med blotta ögat eller med tub, o. s. v.

SYNFÖRMÅGA, f. sing. Förmågan att se. — *Syn*. *Syn*. *Synsinne*.

SYNGENESIA, synnjenesi'a, f. sing. Nittonde klassen af Linnés växtsystem, innefattande samkånade växter, d. v. s. sådana som hafva ständarne sammanvuxna med knapparna.

SYNGLAS, n. 3. Slipadt glas, antingen konvext, som förstorar föremålen (Kikare, Tub), eller konkavt, som förminskar och flyttar dem närmare till ögat (Mikroskop).

SYNGRÄNS, m. 3. Se *Horisont*.

SYNING, f. 2. I. Handlingen, då man syr. — *Syn*. Sömnad, Söm.

SYNING, f. 2. II. Besigtning. — *Ss. S-sat-test*, -skostnad.

SYNINGSMÄN, se *Synemän*.

SYNKRAFT, f. 3. 1) Se *Synförmåga*. — 2) Synförmågans olika styrka hos olika individer.

SYNKRETISM, synnkreti'ssm, m. 3. (grek.) Förening af stridiga religionspartier. [-cret-]

SYNKRETIST, synnkreti'sst, m. 3. (grek.) En, som söker förena stridiga religionspartier. [-cret-]